

nu den ene Dag efter den anden kommer frem i dette høje Ting; der er samme Tendens i det som i alle de øvrige. Tendensen i Regeringens Forslag er, i en Tid, som har sine økonomiske Vanskeligheder, at lade de i økonomisk Henseende daarligst stillede bære disse Vanskeligheder, medens Regeringen holder en beskyttende Haand over de mere velstillede i Samfundet. Denne Politik faar man *aldrig* Socialdemokratiet med til; den vil vi kæmpe imod, hvor vi møder den, baade her i Salen og ude blandt Befolkningen. Det er for at bruge et mildt Udtryk en forkastelig Politik. Selve det foreliggende Lovforslag svarer, som sagt, saa umaadelig godt til sine Søskende, som vi allerede er blevet præsenteret for her i Tinget; men vi ønsker snart at se en Ende paa denne smukke Søskendeflok. Tendensen er altsaa denne: de mest vellønnede faar den mindste Nedskæring, i hvert Fald procentvis, de daarligst lønnede den største; derfor maa vi modsætte os et saadant Lovforslag. Det ligger, som enhver ved, i, at Dyrtdstillaget, der udgør den samme Sum aarligt for alle Lønninger, nedsættes med tre Portioner, medens Konjunkturtillaget, der retter sig noget efter Lønnens Størrelse, kun faar en Nedsættelse af 10 pCt. Ligeledes bliver det Beløb, som tages fra de særlige Ydelser, væsentlig taget fra de Tjenestemænd, der har de mindste Lønninger. Vi mener ogsaa, at de ugifte Tjenestemænd over 35 Aar bliver urimelig haardt ramt. Det er rigtigt, hvad den ærede foregaaende Taler udtalte, at man har begrundet denne Mening med, at de ugifte Tjenestemænd ofte har oprettet eget Hjem, og at det er haardt for dem eventuelt nu at skulle opgive dette. De to Partier, som har Æren for det foreliggende Lovforslag, fører selv atter og atter Hjemmene i Marken i den offentlige Debat. Det gælder om at holde sammen paa Hjemmene. Men det gælder vel ikke blot for de gifte, men ogsaa for de ugifte? Dette Lovforslag er ikke blot paa Grund af dets Stilling til de ugifte, men ogsaa paa Grund af den stærke Nedsættelse, som bliver de smaa Lønninger til Del, af en saadan Art, at det gaar imod Hjemmene. Disse smaa Tjenestemandshjem har aldrig været særlig godt aflagt. De har i Løbet af meget kort Tid automatisk mistet en stor Del af deres beskedne Indtægter. Nu mister de en yderligere Del. Derved rammer man Hjemmene i Tjenestemandsklasserne og rammer de Hjem, hvori der er en stor Børneflok. Jeg ved godt, at den højtærede Minister overfor denne Indvending vil sige: Ja,

men jeg foreslog jo netop et Forsørgertillæg for saadanne Hjem. Den højtærede Minister maatte efter heleden Stilling, han indtager, og det Kendskab, han har, baade til Tjenestemændene og Rigsdagen, vide, at dette Forslag om Forsørgertillæg var dødfødt. Hvis det virkelig var den højtærede Ministers Mening, at der skulde sørges for Hjemmene, skulde han ikke fra Begyndelsen have stillet et Forslag, om hvilket han maatte vide, at det var uantageligt baade for Tjenestemændene og Rigsdagen; der maatte kunne findes andre Udveje til at komme Hjemmene til Hjælp.

Jeg kan i det hele taget ikke sige andet om dette Lovforslag end om de foregaaende Lovforslag om Besparelser, som er kommet til dette høje Ting; at Regeringen ved sit Arbejde i den Retning uddyber Skellet mellem Befolkningsklasserne. Den ærede Ordfører for Venstre nævnte flere Gange, at der var blevet brugt stærke Ord om Lovforslaget. Ja, det er der. Og selv om jeg ikke billiger de stærke Ord, der er blevet brugt, forstaar jeg dem ud fra den Tendens, der er i dette Lovforslag saa vel som i alle de andre Nedskæringslovforslag, der kommer. De stærke Ord kommer helt uvilkaarligt paa manges Læber, og de er et Bevis paa, at Regeringen uddyber Skellet, ogsaa indenfor selve Tjenestemandsklassen, mellem mere og mindre velstillede. Det er en ond Sæd, der dermed er saaet i den danske Befolkning, og som vi maa haabe ikke vil spire alt for stærkt. Men hvis det skal undgaas, maa de to Partier tage Skeen i en anden Haand. Man har saa ofte fremhævet, hvor høj en Standard den danske Befolkning indtager med Hensyn til de økonomiske Goders Fordeling. Dette Lovforslag saa vel som andre, der er kommet, gaar i den modsatte Retning, i Retning af at sænke denne Standard. Jeg har en Gang i Perioden 1920—24 om et af den højtærede Finansministers Forslag — jeg tror, det var et Forslag om Ændringer i Tjenestetiden — sagt, hvilket kan ses i Rigsdagstidenden, at Ministeren, hvad Forhandlingerne med Tjenestemændene angik, i det paagældende Tilfælde havde haft en heldig Haand, fordi det var lykkedes ham i et vanskeligt Spørgsmaal at komme til en Overenskomst med Tjenestemændene. Det var ejendommeligt at se den Maade, hvorpaa den højtærede Minister tog mod Tilbudet fra Guldsnorene, hvilket Tilbud den højtærede Minister i Dag kaldte særdeles velkomment for Regeringen. Jeg troede ikke, den højtærede Minister vilde have sagt, at det var ham særdeles velkomment; jeg kunde have tænkt mig, at